

— Ja, zei Marie, even dat jurkje van Bep.

— Dat zal ik wel doen, zei Cato.

— Nee, zei Marie, laat mij maar.

Ze zette zich neer en naaide. De kamer was hoog en smal. Helder straalde het licht. — Na een poos zei Marie:

— Leuk toch die Bep; ze houdt zoo ontzettend van juffrouw Vercruysse....

— Ja, zei Cato, ze vertelt telkens van haar.

— Vanavond nog, zei Marie. Ze wil nu volstrekt die chrysanthemum voor haar meê nemen.

— Laat ze maar, zei Cato.

— Och ja, zei Marie, waarom niet?

Ze zwegen. De kamer lag ordelijk neêr. Langs de randen van 't buffet glom witjes het licht; lijntjes glansden over de piano. Drie eiken stoelen stonden leêg tegen den muur. — Het gaslicht suisde. Soms ruischte er een jurkje dat in den schoot werd verlegd. — Marie glimlachte. Haar handen lagen stil. Cato naaide door.

Het duurde lang eer Cato het eerste kousenpaar opnam. Toen zei Marie:

— Zijn er veel stuk?

— Nee, zei Cato; en ook niet erg; ze zijn niet slijtsch; Bep nog het meeste.

— Bep is erg druk, zei Marie, naardat ze zoo'n vréeslijk zoet kind was.

— Ze is toch wel huiselijk ook, zei Cato.

Marie glimlachte weêr. Ze zat nu rechtop, de handen in den schoot, en keek zonder zien naar de naald van Cato, die telkens over de gladde maasbal gleed. Cato zat over heur werk gebogen. Het licht gleed langs heur scherpe profiel, zoodat één kant van heur gezicht beschaduwd bleef. De witte schoorsteenmantel achter haar glansde. Alles wat wit was glansde sterk: de portretten op den piano, de randen van de groote kopergravures, de witte onderrok op tafel. Het pluchen tafelkleed kleurde zacht. Niets bewoog. Slechts roerde in die roerloosheid de naaiende hand van Cato.

— Ze zijn ook zoo ijverig! zei nu Marie; altijd vlug bij d'r werk; ze hebben niets geen moeite om meê te komen. Hoorde je van

juffrouw van der Rest? Ik ben maar blij, dat ze weggaat; bij iemand die zoo weinig orde houdt en dan zulke lange straffen geeft en zulke rare dingen zegt, komen ze tòch niet vooruit. Als ze maar iemand krijgen als juffrouw Vercruysse: om die kinderen te leeren hoef je zoo knap niet te zijn; als ze van je houden komt het overige vanzelf....

Ze nam haar werk weêr op, maar staarde er overheen. Toen naaide ze wat. Ze zwegen beiden.

Om halftien klopten de meiden en zeiden goeienniacht.

Om elf uur was alles donker.

IV.

VISITE.

— Daar zijn ze al! dacht Cato, toen in den gang de huisbel klonk. En Marie weêr niet klaar!

Cato was in den salon nog aan 't stof-aanemen. Ze wipte door de tusschendeur de huiskamer in en bergde den stofdoek weg.

— Kom Bep, gauw, deur dicht!

Wim zat, netjes aangekleed, aan tafel te schrijven.

— Pas je wel op, zei Tante, dat je je goed niet vuilmaakt?

Ze hoorde Mijnheer en Madame Klokman naar binnen gaan. Toen de gangdeur weêr toe was zei ze tot Bep:

— Ga jij nu Moeder eens waarschuwen, dat de visite er is. En dan mogen jullie ook wel binnenkomen. Maar zoet weggaan als het bedtijd is, hoor!

Bep ging naar boven en zijzelve langs de gangdeur de salon in. Ze glimlachte, en deed twee keer de deur weêr dicht terwijl ze zei:

— Mijnheer Klokman, en Madame, hoe gaat het u?

Mijnheer Klokman droeg een zorgvuldig-geknipte, peper- en zoutkleurige baard, een minder grijze en zeer gladgestreken snor, en kort recht-opstaand haar voor zoover geen kaalheid het had ingevreten; van uit zijn